Vt sibi narratur cecidit longoque refecta
tempore se miseram se fati dixit iniqui
deque fide questa est et crimine concita vano
quod nichil est metuit, metuit sine corpore nomen
et dolet infelix veluti de pelice vera
sepe tamen dubitat speratque miserrima falli
Indicioque fidem negat et nisi viderit ipsa
dampnatura sui non est delicta mariti
postera depulerant aurore lumina noctem
egredior silvamque peto victorque per herbas
aura veni dixi nostroque medere labori
et subito gemitus inter mea verba videbar
nescio quos audisse veni tamen optima dicens
fronde levem rursus strepitum faciente caduca
sum ratus esse feram telumque volatile misi
procris erat medioque tenens in pectore vulnus
hei mihi conclamat vox est ubi cognita fide
coniugis ad vocem preceps amensque cucurri
semianimem et sparsas fedantem sanguine vestes
et sua me miserum de vulnere dona trahentem
invenio corpusque meo mihi carius ulnis
mollibus attollo scissaque a pectore veste
vulnera seva ligo conorque inhibere cruorem
neu me morte sua sceleratum deserat oro
viribus illa carens et iam moribunda coegit
hec se pauca loqui per nostri federa lecti
perque deos supplex oro superosque meosque
Per si quid merui de te bene perque manentem
nunc quoque cum pereo causam mihi mortis amorem
ne thalamis auram patiare innubere nostris
dixit et errorem tum denique nominis esse
et sensi et docui sed quid docuisse iuvabat
labitur et parve fugiunt cum sanguine vires
dumque aliquid spectare potest me spectat et in me
infelicem animam nostroque exalat in ore
sed vultu meliore mori secura videtur